

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.110/2010/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a dr. Simon Tamás ügyvéd ügyintézése mellett a Budapesti 384. számú Ügyvédi Iroda (1107 Budapest, Somfa köz 10. I/3.) által képviselt felperes neve, címe felperesnek, a dr. Mohácsi Ferenc ügyvéd ügyintézése mellett a dr. Mohácsi Ügyvédi Iroda (4024 Debrecen, Petőfi tér 20-21. I/6.) által képviselt **alperes neve, címe** alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertessége érdekében a dr. P. D. jogtanácsos által képviselt **beavatkozó neve, címe** beavatkozott - a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 5.P.21.438/2009/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. és az alperes részéről 20. és Pf. 2. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az alperes marasztalásának tőkeösszegét 3 165 698 (hárommillió-százhatvanötezer-hatszázkilencvennyolc) Ft-ra felemeli azzal, hogy ebből 3 000 000 (hárommillió) Ft után fizetendő 2003. június hó 28. napi kezdettel késedelmi kamat. Az alperes és a beavatkozó által egyetemlegesen fizetendő perköltség összegét 178 212 (százhetvennyolcezer-kétszáztizenkét) Ft-ra, míg az alperes által külön felhívásra megtérítendő állam által előlegezett költség összegét 404 190 (négy száznégyszázkilencven) Ft-ra felemeli; egyebekben pedig az ítéletet helyben hagyja.

Kötelezi az ítéltábla az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 52 053 (ötvenkétezer-ötvenhárom) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes 2003. június hó 28. napján szülte meg egészséges leánygyermekét az alperesi jogelőd egészségügyi szolgáltatónál, amely szülést követően komplikáció lépett fel, műtetre került sor, és ennek során eltávolították a méhét a roncsolódott jobboldali függelékkal együtt, valamint az ureter lekötése is megtörtént. A felperest a jobboldali ureter elzáródásának lehetősége miatt 2003. július hó 1. napján az urológiai osztályra helyezték át, ahol percutan nephrostómiát végeztek, majd 2003. július hó 3. napján visszahelyezték a szülészeti-nőgyógyászati osztályra; onnan 2003. július hó 7. napján gyermekével otthonába bocsátották. 2003. szeptember hó 15. napján a felperest a ny.-i **J. A.** Kórház Urológiai Osztályára vették fel, ahol jobb oldali ureter szűkületet diagnosztizáltak, és ennek megoldása érdekében a szűkületet és a megtöretést bemetszették katétert felhelyezve, amit 2003. november hó 14. napján távolítottak el.

A felperesnek két gyermeke van, további gyermeke a méheltávolítás folytán nem lehet.

A felperesnél szülésének körülményei, az ahhoz kapcsolódó műtétek, és az ebből következő kellemetlenségek mind testi, mind lelki szempontból testi-érzelmi veszteségélménnyel járó traumatikus élményt jelentettek. Szerencsés családi körülményei a felperest segítették abban, hogy a bekövetkező pszichés folyamatok ne legyenek szélsőségesek, s ne sérüljenek tartósan familiáris kapcsolatai. A szülést követően egy évvel már képes volt ellátni a gyermekeivel és családjával kapcsolatos feladatait. A felperesnél kóros szintű személyiségtorzulást nem tártak fel, de szorongó, bizonytalan, sérülékeny, önértékelés tudata megsérült, gyengült az autonómiája, felerősödött a kiszolgáltatottság érzése összefüggésben az alperes által elvégzett beavatkozásokkal. Görcsössé és gátoltta vált a szociális kontaktusok felvételében, kialakításában. Mindez részben családi kapcsolataiban, részben általános iskolai pedagógusi munkájában is korlátozta, nem tudott úgy gyermekeire, tanítványaira koncentrálni mint korábban. E gátló tényezők idővel oldódtak. A szülést követő első évben a felperesnél gyakori vizelési inger, vizelettartási problémák jelentkeztek. A szülést követően fejfájás és ahhoz kapcsolódó szédülés jelentkezett, hőhullámok öntötték el, amelyek közül csak az utóbbi állt okozati összefüggésben az alperes által elvégzett beavatkozással. Fizikai teljesítőképessége a műtétek óta csökkent, ez elsődlegesen a nehéz háztartási munkák elvégzésében korlátozza őt; a munkaképesség-csökkenés foka százalékosan, különös tekintettel a foglalkozására orvosszakértői szempontból nem ítéltető meg. Szülését követő első két évben alvászavarral is küzdött, ami megoldódott.

A felperes a katéter behelyezése miatt - mivel az gyakran kicsúszott, elmozdult a helyéről - annak eltávolításáig, 2003. november hó 14. napjáig nem mert kimozdulni az otthonából. A felperes hasán elsődlegesen gyógyult műtéti heg nyoma látszik, jobb oldalán pedig draincső kivezetésének nyoma észlelhető, utóbbi napjainkban gyakorlatilag már nem látható, s a felperes számára sem okoz panaszt, a has metszésének nyoma azonban zavarja őt abban, hogy a strandon megjelenjen, és ízlésének megfelelő bikinit vehessen fel. A méh és a jobboldali petefészek eltávolítása miatt a klimax jelentkezésének időpontja ugyan megváltozott a felperesnél, de ez a klimax tüneteinek súlyosságát nem befolyásolja. Az alperes által elvégzett beavatkozások a felperesnél a szexuális életet is negatívan befolyásolták. A felperesnél a kedvezőtlen személyiségfejlődési folyamat, a szorongó-depresszív érzelmi állapot általános jellemzővé vált, esetében pszichoterápiás korrekciós

foglalkozásra lenne szükség. Nehezen tud pozitív érzelmeket kifejezni, nehezen vonódik be, és nehezen motiválható. Második gyermekét nem tudta szoptatni az alperes által elvégzett beavatkozások következményei miatt, akit tápszerezni kellett. 2006. évben ismételten munkába állt, az azóta eltelt idő alatt az alperes által elvégzett beavatkozásokkal összefüggésben táppénzes állományban nem volt.

A felperes a szülést követően jelenlegi fizikai terhelhetőségét egy év alatt nyerte vissza. Amíg a katétert el nem távolították, annak átkötésében napi 10-15 perc időszükséglet mellett segítségre szorult, s eddig indokoltan tartózkodott ágyban. Ezen időszak alatt gondozó igénybevétele is indokolt volt. A szülést követő egy évben, 2004. júliusáig a háztartási munkák terén segítségre szorult a bevásárlás, mosás, főzés, takarítás és a gyermekgondozás vonatkozásában, mely munkákat férje, édesanyja és anyósa látták el helyette, amely munkák átlagosan napi hat óra időszükségletet öleltek fel, ennek költsége havi 40 000 Ft volt.

A felperes módosított kereseti kérelmében 5 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés és annak 2003. június hó 28. napjától számított törvényes késedelmi kamata, valamint perköltségének megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint az alperes alkalmazottai a 2003. június hó 28. napján történt szülése során nem a tőlük elvárható gondossággal jártak el, ezért a kártérítési felelősségük fennáll a méhének és a jobb oldali petefészkének eltávolítása, valamint az ureter lekötése miatt.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte utalva arra, hogy alkalmazottai az előírt legnagyobb gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, illetőleg irányelvek betartásával jártak el a felperes kezelése során.

Az alperes oldalán a perbe beavatkozó **beavatkozó** a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte, megismételve az alperes ellenkérelmében foglaltakat.

A D. Városi Bíróság a ...P..../2004/84. szám alatti ítéletében a felperes keresetét elutasította, amit a H. Megyei Bíróság a ...Pf..../2007/5. szám alatti ítéletével helybenhagyott. A felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Pfv...../2008/6. szám alatti közbenső ítéletével a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és megállapította az alperes kártérítési felelősségét a felperes 2003. június hó 28. napján történt szülése során a felperesnek okozott kárért.

A megismételt eljárásban a felperes a nem vagyoni kártérítési igényét változatlanul fenntartva a keresetét további 480 000 Ft vagyoni kártérítéssel, és annak 2004. január hó 5. napjától számított középátlagos törvényes késedelmi kamatával emelte fel azért, mert a kórházból történt hazabocsátásától számított egy éves időszakban, azaz 2004. július hó 5. napjáig napi átlagosan hat órán keresztül szorult ápolásra, gondozásra, illetőleg a hozzátartozói ilyen időtartamban vettek részt a gyermekek gondozásában és nevelésében, a háztartási munkák ellátásában helyette. Az ápolás, gondozás, háztartási kisegítés

jogcímén előterjesztett igényét havi 40 000 Ft-ban jelölte meg. A kereset felemelésére tekintettel a D. Városi Bíróság elrendelte a keresetlevél áttételét a H. Megyei Bírósághoz.

Az alperes az ellenkérelmét azzal tartotta fent, hogy eltűzött a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igénye, mert ő egy éven belül rendezetten volt képes ellátni a gyermekeivel és a családjával kapcsolatos feladatait. Vitatta a vagyoni kártérítési igényt a jogalap és az összecszerűség tekintetében egyaránt, álláspontja szerint költséget nem lehet elszámolni ingyenesen végzett ápolási tevékenység fejében.

A beavatkozó korábbi ellenkérelmét azzal egészítette ki, hogy a vagyoni kártérítési igény vonatkozásában a Ptk. 359. §-ának alkalmazására nincs lehetőség a perbeli esetben, a felperesi járadékigénye pedig annak előterjesztéséig elévült.

Az elsőfokú bíróság a 18. sorszám alatt meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 2 165 698 Ft tőkét, és abból 2 000 000 Ft tőke után 2003. június hó 28. napjától 2004. május hó 3. napjáig járó évi 11 %, és 2 165 698 Ft tőke után 2004. május hó 4. napjától 2004. december hó 31. napjáig járó évi 11 %, 2005. január hó 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon irányadó jegybanki alapkamattal azonos mértékű kamatát. Kötelezte továbbá az alperest és a beavatkozót, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 nap alatt egyetemlegesen 111 084 Ft perköltséget, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította. Végül kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 276 511 Ft állam által előlegezett költséget.

Határozatának indokolása szerint a méh és a jobboldali függelék elvesztése, az ureter lekötése miatt bekövetkező károsodás, a műtėti hegek miatti fizikai károsodás, valamint a további gyermekvállalás lehetőségének elvesztése talaján kialakult pszichés károsodás a felperes Ptk. 76. §-a szerinti egészséghez fűződő személyiségi jogát sértette. A jelentősebb fokú pszichés, illetve fizikális korlátozottság a felperesnél ugyan átmeneti jellegű volt, de az abból fakadó hátrányokat hosszabb időn keresztül kellett elviselnie. Végleges hátránnyá kell a felperesnek megélnie azt, hogy további gyermeket nem vállalhat. Véglegesnek tekinthető a felperes állapota a tekintetben is, hogy fizikális teljesítőképessége és ennek folytán munkaképessége is csökkent. Értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a beavatkozások következtében második gyermekénél az anyai szerepkört sem a gyermek táplálása, sem a szülést követő egy évben a gyermek megfelelő nevelése és gondozása tekintetében nem tudta ellátni. Végleges esztétikai károsodást jelent a hasi műtét helye, valamint az is, hogy a felperes személyiség szerkezete a bekövetkezett hátrányokkal okozati összefüggésben jelentősen megváltozott.

A felperesnek a szüléshez kapcsolódó műtéteket, az azokkal együtt járó fájdalmat és pszichés terhelést hosszabb időn keresztül kellett elviselnie, továbbá több ízben került sor urológiai kezelésére is. Az orvos-szakértői véleménnyel szemben az elsőfokú bíróság a felperes előadását fogadta el a szexuális élete negatív megváltozását illetően, valamint az okozati összefüggés fennállását megállapította a vizelettartási rendellenesség vonatkozásában, ellenben a felperes fejfájása, szédülése és alvászavara vonatkozásában ezt nem találta igazoltnak. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint sérült a felperesnek az

ahhoz való joga, hogy megvalósíthassa a családtervezési elképzeléseit, ami ugyancsak megalapozza a felperes nem vagyoni kártérítési igényét, még ha a teljes családban éléshez fűződő joghoz képest nyilvánvalóan kisebb súlyú és eltérő jellegű sérelemnek is tekintette. Értékelte azt is, hogy a felperes mindennapi életvitelét rövidebb távon jelentősebben, azóta pedig bár kisebb fokban, de negatívan befolyásolta az alperes által elvégzett beavatkozásokkal összefüggő komplex hátrány.

A fenti szempontok miatt az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértéke terén 2 000 000 Ft-ot talált alkalmasnak a felperest ért személyiségi hátrány másnemű vagyoni előny nyújtásával történő kompenzálására. Ennek során jelentős súllyal vette figyelembe, hogy a felperes által jelzett, az életvitelét is nehezítő problémák egy része vonatkozásában az okozati összefüggés fennállása nem nyert igazolást, és hogy a hátrányok egy része tekintetében jelentős javulás, oldódás következett be. A felperes által megjelölt mértékű nem vagyoni kártérítés a káresemény időpontját is figyelembe véve a felperesét meghaladó személyiségi jogsértések esetén került alkalmazásra a bírói gyakorlatban, olyan esetekben, amikor jelentősebb fokú munkaképesség-csökkenés, vagy még a felperes által megjelölnél is jelentősebb életvitelbeli akadályoztatás következett be a károsultnál. Ugyanakkor nem tekinthető a felperes egészségkárosodása oly csekély mértékűnek, hogy az csak minimális összegben tenné lehetővé a nem vagyoni kártérítést.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes napi hat óra gondozói/háztartási kisegítői költség igénylésére jogosult, aminek összege egy hónapra számítottan 40 000 Ft. Részben alaposnak találta a beavatkozó elévülési kifogását, mert a felperes 2009. március hó 2. napján kelt keresetmódosításában terjesztette először igényét, így csak a 2004. március hó 2. napjától 2004. július hó 5. napjáig eltelt időszak, azaz 126 nap vonatkozásában alapos az igény, ami összességében 165 698 Ft. Miután a felperes nem jövedelempótló, hanem költségpótló járadékot érvényesített, ezért a Ptk. 280. §-ának (3) bekezdése szerinti korlát és a Pk. 52. sz. állásfoglalásban írtak nem voltak alkalmazhatóak. Annak nincsen jelentősége, hogy a gondozói munkát és a háztartási kisegítői feladatokat tényleges díjazás nélkül a felperes hozzátartozói végezték el, az állandósult bírói gyakorlat szerint ugyanis ez nem szolgálhat a károkozó előnyére. A késedelmi kamatfizetési kötelezettség tekintetében a nem vagyoni kártérítési igény esetében a kezdő időpont a beavatkozás napja, míg a költségpótló járadékigény vonatkozásában középátlagos kamatfizetési időpontot határozott meg az elsőfokú bíróság.

A perköltség tekintetében az elsőfokú bíróság a Pp. 81. §-ának (2) bekezdése alapján állapította meg a pernyertesség arányát. A személyes költségmentes felperes pervesztességére jutó le nem rótt kereseti illeték és állam által előlegezett költség az állam terhén marad, ahogy a személyes illetékmentes alperes csak a pervesztességére jutó állam által előlegezett költséget köteles megtéríteni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a nem vagyoni kártérítés tőkeösszegének 4 000 000 Ft-ra történő felemelését kérte. Fellebbezése indokaként a felperes arra hivatkozott, hogy a méhe és jobb oldali petefészke elvesztésével

nemcsak az egészséghez, hanem a teljes, egészséges családi élethez való joga is megsérült, így ezzel és az őt ért egyéb hátrányokkal a javára megítélt nem vagyoni kártérítés összege nem áll arányban, figyelemmel a bírói gyakorlatra is.

Az alperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítés összegének 500 000 Ft-ra történő leszállítását, a vagyoni kártérítés iránti kereseti követelés elutasítását és a felperes perköltségében való marasztalását kérte. A nem vagyoni kártérítés tekintetében az alperes a felperes átmeneti, rövid idejű panaszaira hivatkozott, ezért a csekély mértékű egészségkárosodás csak egy minimális összegű nem vagyoni kártérítést tehet indokolttá. A vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezést csupán annak jogalapjában vitatta, mert az ápolási tevékenységet szívességből végezték. Ezen kívül hivatkozott az alperes arra, hogy 2003. novemberéig lehetett volna indokolt ennek a költségnek az elszámolása.

Fellebbezési ellenkérelmet a felek nem terjesztettek elő.

Az ítéltőábra a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest 500 000 Ft nem vagyoni kártérítésben marasztaló rendelkezését. Az ítéltőábra a felperes fellebbezést részben alaposnak, az alperes fellebbezését alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, és a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást. A feltárt konkrét tényállásra alapítva helytállóan foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igénye érvényesíthetőségének a feltételei fennállnak. Az ítéltőábra álláspontja szerint azonban a jogsérelem folytán bekövetkezett és a bizonyítás eredményeként feltárt hátrányokat, következményeket a felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegének a meghatározásánál nem megfelelően értékelte.

Az ítélezési gyakorlat szerint a nem vagyoni kárpótlás mértékének meghatározásánál a károsult személy körülményeit, életkorát, a társadalomban elfoglalt helyzetét, a káreseménynek a károsult személyével való összefüggéseit kell döntő súllyal értékelni. A nem vagyoni kárpótlás mértékének megállapításánál tehát a jogsértés súlyát és a következmények súlyosságát kell figyelembe venni, nem hagyható figyelmen kívül az összeg meghatározásánál a hasonló következményekkel járó, korabeli káreseményekkel kapcsolatos ítélezési gyakorlat és az annak megfelelő egységes megítélés követelménye sem. Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba és értékelte a felperes esetében bekövetkezett kompenzálandó hátrányokat, azonban a meghatározott összegszerűséget az ítéltőábra azokhoz képest aránytalanul alacsonynak találta. Az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a lényeges körülményt, hogy a felperes egészségi állapotában nem egy átmeneti változás következett be, hanem a műtét során - aminek következményeiért az alperes kártérítési felelősséggel tartozik - a méhét és jobb oldali petefészket eltávolították az uréter lekötése mellett, ami - reagálva az alperes fellebbezésében is írtakra - semmiképpen nem tekinthető egy olyannyira csekély mértékű egészségkárosodásnak, hogy az már egy minimális összegű nem vagyoni kártérítéssel

kompenzálható lenne. A felperes fellebbezésében írtakkal összefüggésben az ítélet tábla annak megisméltése helyett csupán visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában írtakra, nevezetesen arra, miszerint a perbeli esetben - mivel nem családtag elvesztéséről van szó - nem a felperes teljes családban éléshez fűződő, az Alkotmány 15. §-ában nevesített személyiségi joga sérült, hanem azon nem nevesített személyiségi joga, hogy megvalósíthassa a családtervezési elképzeléseit, és a családja ennek megfelelően kiteljesedhessen.

A nem vagyoni kártérítés egyik funkciója a kompenzáció, a személyi sérelem, hátrány hozzávetőleges kiegyensúlyozása pénzbeli szolgáltatás nyújtásával. A kompenzáció a tönkretett életlehetőségeket helyettesítő, kiegyensúlyozó, az elveszett helyett más nemű előnyt nyújtó funkciókat tölt be. A rendelkező rész szerint felemelt 3 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés és kamatai szükséges, de egyben elegendő is a felperest ért nem vagyoni hátrány kompenzálására, egyúttal megfelel a bírói gyakorlatnak.

Az alperes alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében, hogy a felperest a részére végzett ápolási tevékenységért azért nem illeti meg költségpótló járadék, mert azt a részére szívességből végezték. Ehelyütt az ítélet tábla a Complex Kiadó gondozásában megjelent Ptk. Nagykommentár című kiadványában ezzel összefüggésben írtakra utal, ami megfelelően szemlélteti az elsőfokú bíróság által is hivatkozott bírói gyakorlatot: „Az önmagával tehetetlen beteg ellátása és ápolása rendszerint jelentős időleköttöttséget és erőfelfejtést igényel. Ha ezt a munkát valamelyik családtag végzi, s ezért a károsulttól díjazást nem követel, ezzel legfeljebb a károsulttal szemben fennálló családi kapcsolaton alapuló kötelezettségének tesz eleget, de nem kívánja mentesíteni a károkozót a kártérítési kötelezettség alól. A károkozó érdekében tehát ingyenes munkát senki sem köteles végezni.”

Az alperes azon fellebbezési hivatkozásával összefüggésben, hogy 2003. novemberéig lehetett volna indokolt a felperes ápolásával felmerült költségek elszámolása, az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ebben a kérdésben is helyesen tárta fel a tényállást, annak kellő indokát adta, és abból megalapozott következtetésre jutott. Az alperes fellebbezésében hivatkozott, az elsőfokú bíróság előtt 7. sorszám alatt elfekvő orvosszakértői vélemény 4. oldalának 7. pontja 2004. júliusáig tartotta elfogadhatónak a napi 6 óra segítséget, amit a 2. oldalon rögzített felperesi nyilatkozat sem ront le, mert az a háztartás ellátásának teljes képtelenségére, s nem pedig az annak vezetéséhez szükséges segítségre vonatkozik. Ezt nem cáfolják a dr. V. I. szakkonzulens véleményének 1. pontjában írtak sem, mert ott a 2003. novemberi dátumnak a vizelettartási rendellenesség szempontjából van jelentősége, nem pedig abban a kérdésben, hogy a felperes egy éven keresztül szorult segítségre.

A leírtak miatt az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet fellebbezett részét részben megváltoztatva az alperes marasztalásának tőkeösszegét felemelte azzal, hogy az alperes immár 3 000 000 Ft után köteles 2003. június hó 28. napjától az elsőfokú bíróság által meghatározott mértékű késedelmi kamatot fizetni, egyebekben pedig az ítéletet helybenhagyta. A megváltozott pernyertességi arányok miatt felemelte az alperes és a beavatkozó által a felperes javára fizetendő perköltség, és az

alperes által a külön felhívásra megtérítendő állam által előlegezett költség összegét. E tekintetben az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a felperesnek járó, ügyvédi munkadíjban megtestesülő perköltség után mindössze 20 % mértékű általános forgalmi adót számolt fel az annak mértékében időközben bekövetkezett változás ellenére, ezért azt korrigálta.

A felperes fellebbezése tekintetében a felek pernyertessége azonos, ezért ebben a vonatkozásban az ítéltábla a felek, valamint a beavatkozó oldalán fizetendő perköltségről nem rendelkezett. Az alperes a fellebbezése tekintetében pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles a felperes javára perköltséget fizetni, amelynek összegét az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján határozta meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. Az alperes személyes illetékmentessége miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Debrecen, 2010. május hó 19. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -